

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Iosephi Speranzæ, Congregationis Oratorii Fanensis
Presbyteri, Scripturæ Selectæ**

Speranza, Giuseppe

Coloniæ Agrippinæ, 1659

49. Labores in requiem, tristitia in gaudium, tribulatio in gloriam
convertuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44265

stem, sed putamus, viam floridam esse viam cali, &c. Fallimur, fallimur, Fratres. Recta in calum est via aduersitatum.

Sap. 10.
Cali v. a. recta
qua?

Inquit Sapiens, Dominum deducere Iustitiam per vine rectas, & ostendere illi regnum Dei. Via recta, est via aduersitatum. Recta dicitur, cuius medium correspondet extremis, alioquin est via curva, & obliqua. Jam extrema vitæ hominis sunt lacrymæ, quibus eum nascitur ac moritur: si interim risui vacas, via recta non est. Extrema sunt nuditas, ac paupertas: si interea bene iadurus, sumptuosè indutus incedis, jam via recta non est. Nudus

Tob. 2.
Tob via recta
ibat in calum.

egressus sum de utero matris meæ, & nudus reuertar illuc. Hunc deducit Dominus per vias rectas, & ostendit illi regnum Dei: honestat illum in laboribus, & complet labores illius. Ubi notandum ad litteram, verba hic fieri de Jacob, cui tunc ostensum est regnum Dei, cum scala illa tam mystica ostensa est, cui Deus innixus, aut juxta D. Diodorum in Catena Græca, Angelus Deum referens, idem, qui cum illo luctatus est, quasi ei diceret Angelus: Quid Dormiens, quietus, sine labore scandere cogitas? Falleris, luctandum est, sudandum est. Sic paulò post manus conseruerunt, luctatique sunt per rotam noctem usque ad auroram. Tunc honestavit eum in laboribus, tunc benedicens complexit labores illius, sensitque salutis negotium nos esse in somno, sed in vigilia, non in requie, sed in labore, non in voluptatibus, sed in aduersitatibus, &c. Non potest haberi Crucifixus sine Cruce, dicebat ille.

Diodor. in Car.

Jacobi via in
calum recta
ostensa.

Non coronabitur, Fratres, nisi qui legitime certauerit. Delectet igitur mentem, ut hic monet Gregorius, magnitudo præmiorum, sed non dere: reat certamen laborum. Corona gloriæ dicta est corona iustitiæ: Reposita est mihi corona iustitiæ. Non coronam solum favorum, & gratiarum vellemus?

Psal. 83.

Psalmus 83. Quam dilecta tabernacula tua, Domino virtutum; habet in fronte: Protorcularibus.

Hebr. 12.

Si filii, & hæredes. Verissimum: Sed flagellat omnem filium, quem recipit.

Psal. 66.

Hieron.

1. velix.

Domine, quis habitabit in tabernaculo tuo? Qui jurat proximo suo, & non decipit. Hieron. Qui jurat, ut se affligat, & non mutat. Felix: Qui iuravit affligere, vel ut contereret, aut humiliaret, (supple, seipsum, vel corpus suum) & non

A mutabit (propositum, votum, aut iuramentum,) Sic Titeelm.

Titelm.

Petrus: Domino bonum est nos hic esse. Matth. 17. Antequam patiaris? Adhuc eloquentes, Petrus glorians ecce nubes lucida obumbravit eos: quasi diceret: Gloriam, ô Petre, præcedit passio, male petebat, & propterea illi dicebant excessum ejus, Luc. 9. quem completurus erat in Ierusalem: Et dum Petrus ante passionem gloriam postulabat, nesciebat quid diceret.

B Sponsa quondam ad dilectum: Ecce tu pulcher es, dilecte mi, & decorus. Quod hujusmodi laudes, ô Sponsa? Ut divinis ejus fruatur amplexibus. Lectulus noster, subdit statim, floridus. At ille: Ego flos campi, & lilium convallium. Certè ad rem: Illà monstrante lectulum (veluti acutè etiam persensit Bernardus) ille vocat ad campum. Quò ergo Sponsus tendebat? Idem Bernardus. Ad exercitium provocabat.

Cant. 1.

Bern. ser. 47.

in Cant.

Non coronabitur, Fratres, nisi qui legitime certauerit. Delectet igitur mentem, ut hic monet Gregorius, magnitudo præmiorum, sed non dere: reat certamen laborum. Corona gloriæ dicta est corona iustitiæ: Reposita est mihi corona iustitiæ. Non coronam solum favorum, & gratiarum vellemus?

Cali portæ dictæ sunt portæ iustitiæ: Psal. 123. Aperite mihi portas iustitiæ. Nobis solummodò favorum portas recludi postulamus? Non certè, non. Aperite mihi portas iustitiæ: ingressus in eas confitebor Domino. Hac porta Domini, iusti intrabunt per eam.

E Labores in requiem, tristitia in gaudium, tribulatio in gloriam convertuntur.

PUNCTUM XLIX.

E Rat navis in medio mari: navicula jactabatur fluctibus: Discipuli, ne mergerentur, laborabant. Ipse verò dormiebat.

Matth. 8.

Gloria tran-

quillitas sequi-

tur tempesta-

tis asium-

bat.

Orig.

bat. Heu, Domine, tempestatem non sentis? Utrique, inquit Origenes, ipse eam excitaverat tempestatem, sed ipse met etiam etiam dormit, vigilat, cum tempus est, surgit, imperat ventis, & mari, & sic tranquillitas magna. Post tempestatem adversitatum, lætitiæ tranquillum facis, post lacrymationem, & fletum, exultationem infundis.

Tab. 3.

Ion. 2.

Tempestatem tandem in tranquillitatem vertuntur. Tempesta illa magna Jonæ: Navis periclitabatur conteri, &c. tandem, & stetit mare. Tempesta illa, bestia illa, videbatur ruina, & facta est cariaa.

Act. 27.

Erat Apostolus cum aliis ducentis septuaginta sex in mari, ubi tam immanis tempesta exorta est, ut neque Sole, neque sideribus apparentibus per plures dies, jam ablutata esset spes omnis salutis eorum. Tandem omnes salvi facti sunt meritis Pauli, &c. O quot tempestatem! o quot venti è regione diserti! quibus tandem surgens Dominus imperat: Tacete, obmutescite, & fit tranquillitas magna, &c. Sic post hujus vitæ tempestatem, post labores, post lacrymas, tranquillitas, quies, gaudium succedit.

1. Reg. 1. Septuag. Hebr.

Annæ illius, Phenennæ adversariæ, post tot effusas lacrymas, Vultus non sinit amplius in diversa mutari. Septuag. Vultus ejus non concidit amplius. Hebr. Et facies ejus non fuit ei amplius; hoc est, nunquam postea faciem tristem habuit, quod alij vertunt: Non fuit amplius mœstia. Arrha alterius vitæ, in qua absterget Deus omnem lacrymam suis ipse manibus. O charæ lacrymæ! Plorate, plorate nunc; Animæ: veniet dies, cum lacrymæ omnes abstergentur, non ab Angelis, sed à Creatore Angelorum. Absterget Deus omnem lacrymam, omnem vel minimam, quam quis pro ejus amore effuderit: Omnem, unde quaque natam sive occasione charorum, sive ob acceptas injurias, sive ob inopiam, &c. Omnem, quia mors non erit amplius, neque luctus, neque clamor, &c.

Lacrymæ in gemmas vertuntur.

Apo. ibid.

Lacrymæ omnes in gemmas, & uniones convertuntur. Hæ sunt calculi can-

A diti ex D. Hieronymo, candidissimi videlicet uniones in præmium lacrymarum. Hoc innuit appatens filiis Israël in deserto Deus, Habens sub pedibus quasi opus lapidis sapphirini. Hebr. Quasi opus lateris sapphirini. Quasi diceret: Lateres illi tot laboribus, ac lacrymis confecti in sapphiros sunt conversi, &c.

Exod. 24. Hebr.

Huc facit facies illa bovis in Cherubim faciem conversa. Videas modò sub jugo divinæ legis animam laborantem: videas in Dei servitio sudantem, macie confectam, pallentem. Citò hanc faciem videbitis in faciem Cherubim conversam.

Ezech. 10.

Tristitia vestra vertatur in gaudium. Date siccaram mœventibus, & vinum (divinarum consolationum) his, qui amaro sunt animo, non his, qui modò latantur. Bibant, & obliviscantur egestatis suæ, & doloris sui non recordentur amplius. Et quæ? O divinam metamorphosim! tribulationes in gaudia, tristitia in lætitiâ, paupertatis mendicitas in copiam transiit.

Prov. 31.

Luc. 24.

Mortuus est Lazarus, & factum est, ut portaretur ab Angelis. Ponderat Chryso- stomus: Mortuus pauper, inquit, portatur in humeris Angelorum, ne saltem ambulans laboraret. Portabatur post rantos labores, & portabatur ab Angelis, Non suffecerat ad portandum pauperem, unus Angelus: plures veniunt, ut chorum lætitiæ faciant, & gaudeat unusquisque tantum onus tangere, & perducere hominem ad regna cælorum. Et alibi: Vidisti eum ad portam divitis pauperem, & mendicum? Nunc oculos eleva, & vide eum felicem in sinu Abrahæ. Vidisti eum miserè circumseptum canibus ulcera ejus liquentibus? Vide nunc eum choris Angelorum circumdaturum. Vidisti in miseria? Conspice in deliciis. Ut mutatae sunt vices! ut peractâ jam scenâ in suo quisque habitu remansit! Dives, qui dives non erat, in suâ paupertate: pauper, qui pauper non erat, in suis divitiis.

D. Chryso- stom. s. var. in Luc.

Conc. 2. de Lazar.

Psalmodum,
quorum titu-
lus, in finem,
initio luctuosa
clausula lata.
Psal. 4.

Psal. 5.

Psal. 6.

Psal. 50.

D. August. ad
illud Apost.
Non sunt con-
digna.

Nescio, an unquam observatum sit, A
ferè Psalmodos omnes, quibus in fronte ti-
tulus est: *In finem*, à tristitia incipere, sed
in lætitiā terminari. Psalmus, qui hoc
titulo prænotatur, ut tristis initio! Cùm
invocarem, &c. In tribulatione dilatasti mi-
hi, &c. sed finem attende: *In pace in idipsum*
dormiam, & requiescam, quoniam tu, Domi-
ne, singulariter in spe constituisti me. Sequen-
tis Psalmi titulus: *In finem.* Tristitiam
audi: *Verba mea auribus percipe, Domine, in-*
terellige clamorem meum. Finem audi: *Et*
gloriantur in te omnes, quia diligunt nomen
tuum, quoniam tu benedices iusto. Domine,
ut sento bonæ voluntatis tuæ coronasti nos. Sic
alius: *In finem, in carminibus, Psalmus Da-*
vid pro octava. Sic, in finem; & pro octava
beatitudinis: initio tristitia, in fine læti-
tia: Domine, ne in furore tuo arguas me, ne-
que in ira tua corripas me. *Miserere mei,*
Domine; ut dolorosus non tristis! Sed, *Ex-*
audivit Dominus orationem meam, Dominus
orationem meam suscepit, quæ lætitia!

Sic quinquagesimus, qui pro titulo ha-
bet: *In finem*, scitis qualiter incipiat: *Mise-*
rere mei, Deus, &c. sed in fine totus est re-
fertus lætitiæ: *Benignè fac in bona volunta-*
te tua Sion, ut, &c. Habebis mœstitiā?
Tristitia vestra in fine vertetur in gau-
dium.

O gaudium in fine sine fine! Divinè
Augustinus ad illud Apostoli: *Non sunt*
condigna passiones, &c. Sæviat mundus, in-
quit, fremat mundus, increperet linguis,
corusecet armis: quicquid vult, quicquid
potest, faciat: quid faciet tandem ad id,
quod accepturi sumus? (Declara, deinde
perge.) Appendo id, quod patior, contra
id, quod spero: illud sentio, istud credo:
& tamen plus valet apud me, quod cre-
do, quam quod sentio; quicquid enim hic
sentit, & quicquid patitur quis pro no-
mine Christi, si potest vinci, tolerabile
est, si non potest vinci, migrare hinc nos
facit, & tunc non extinguit, sed accele-
rat. Quid accelerat? Ipsum, quod expe-
ctamus præmium, ipsam, quam spera-
mus, dulcedinem, quæ cùm venerit, sine
fine erit: opus cum fine, merces sine
fine.

O pretiosæ tribulationes, quibus ad
tantam gloriam pervenimus? Quis non
gaudeat, quis non exulet in tribulatio-
nibus? O quàm exultabat Franciscus!
Cùm is graviter pateretur in oculis, &
venisset ad Sanctum Damianum, prima
nocte tam graviter est infirmatus, quod
lucem aliquam videre non poterat.
Cùm ergo sterisset in cella quinquaginta
diebus, in tanto dolore oculorum, & ve-
xatione multiplicium murium à Diabo-
lo excitata quod die, nocteque quiesce-
re non valebat, hoc esse flagellum Domi-
ni recognoscens, cepit Deo gratias age-
re, & illum toto corde, & ore laudare, &
ex intimis præcordiis clamare, quod illi-
lis, & multo majoribus angustiis dignus
esset. Et cùm rogasset Dominum, di-
cens: Domine Jesu Christe, Pastor bone,
concede mihi oviculæ tuæ gratiam, &
virtutem, ut in nulla tribulatione, an-
gustia vel dolore à te recedam, facta est
ad eum vox de celo, dicens: Francisce, si
tota terra esset aurum, & mare, & flumi-
na, & fontes essent balsamum, & omnes
montes, & colles, & lapides essent lapi-
des pretiosi: & tu invenires alium thes-
aurum tantò nobiliorem his omnibus,
quantò est nobilior aurum, quàm terra,
balsamum, quàm aqua, lapides pretiosi,
quàm sœxa, & esset tibi datus pro infir-
mitate tuâ ille thesaurus tam charus, non
deberes multum gaudere? Respondit
sanctus Franciscus: Domine, non sum
dignus tam pretioso thesauro. Et Do-
minus ad eum: Gaude nunc, Frater Fran-
cisce, quia ille est thesaurus vitæ æternæ,
quem tibi reposui, & ex nunc te inve-
stio, & ista infirmitas, & afflictio tua, est
artha illius beati thesauri. Tunc San-
ctus Franciscus est valde
lætus affectus.

*

Tribulatio